

การกล่อมเกลாதงสังคมกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง
ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี
SOCIALIZATION AND POLITICAL PARTICIPATION IN MUANG
UBON RATCHATHANI

¹พรเทพ โฆษิตวรารุฒิ

¹Phorntep Kosiworawut,

มหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น, ประเทศไทย
The Eastern University of Management and Technology

Pontepkosit@gmail.com

Received September 10, 2022; Revised November 2, 2022; Accepted December 25, 2022

บทคัดย่อ

บทความวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาการกล่อมเกลาทงสังคมของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี (2) เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี และ (3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการกล่อมเกลาทงสังคมกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่แบบสอบถาม สถิติที่ใช้คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่า 1) การกล่อมทงสังคมของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ กลุ่มเพื่อน รองลงมาคือ สถาบันการศึกษา และน้อยที่สุด คือ องค์กรศาสนา 2) การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ การเป็นผู้สื่อข่าวทางการเมือง รองลงมาคือ การเข้าไปมีส่วนร่วมกับกิจกรรมของพรรคการเมือง และน้อยที่สุด คือ การไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง, การการเป็นผู้มีบทบาทในชุมชน และการติดต่อกับทางราชการ 3) การกล่อมเกลาทงสังคมกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันในระดับน้อยถึงมากที่สุด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่า r ระหว่าง .451-.859

คำสำคัญ การกล่อมเกลาทงสังคม, การมีส่วนร่วมทางการเมือง

¹ อาจารย์ ดร. หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น

Abstract

This research article aims; 1) to study socialization of people in Muang Ubon Ratchathani, 2) to study political participation of people in Muang Ubon Ratchathani, And 3) to study relationship between socialization and political participation of people in Muang Ubon Ratchathani. 400 samples were people aged 18 years and over. The instruments used rating scale questionnaire and the statistics used for data analysis were frequency, percentage, mean, standard deviation and Pearson product moment correlation. The research findings revealed that 1) socialization of people in Muang Ubon Ratchathani in overall at a high level. When considering in each aspect, was found that the aspect with the highest mean was friends, followed by educational institutions, and at least is religious organizations. 2) political participation of people, Overall at a high level. When considering in each aspect, was found that the aspect with the highest mean was a political communicator, followed by participation in the activities of political parties, and at least is going to vote election, a role player in the community, and contact with the government. 3) socialization and political participation were a relationship in the same direction at the least to the greatest extent, significant at the .01 level with r-value between .451-.859.

Keywords : Socialization, Political participation

บทนำ

การเมืองไทยในปัจจุบันนี้ ประชาชนมีการเปลี่ยนแปลงทางทัศนคติ นำมาสู่การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและพฤติกรรมทางการเมือง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย โดยเริ่มมีความเชื่อมั่นในพลังความสามารถของตนเองที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อทั้งตนเอง สังคม และประเทศชาติ (ศรีณยู หมั่นทรัพย์, 2561) โดยสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมทางการเมืองของบุคคลในเชิงจิตวิทยาคือ ความเชื่อ และทัศนคติ ดังนั้นการศึกษาคุณลักษณะของบุคคลด้วยปัจจัยทางจิตวิทยา จะช่วยให้เข้าใจพฤติกรรม เรียนรู้ถึงพฤติกรรมของบุคคลและเข้าใจพฤติกรรมทางการเมืองได้ดีขึ้น นอกจากนี้กระบวนการเรียนรู้ทางการเมืองจากองค์กรต่างๆ ในสังคมล้วนแต่มีส่วนเกี่ยวข้องในการขัดเกลาทางสังคม สำคัญในการช่วยส่งเสริมความคิดเห็นทางการเมืองทั้งทางบวกและทางลบ

การมีส่วนร่วมทางการเมืองถือเป็นเส้นเลือดใหญ่ที่หล่อเลี้ยงการเมืองแบบประชาธิปไตยให้มีความเจริญก้าวหน้าเป็นที่ยอมรับในระดับสากลว่าประเทศยังคงปกครองในระบอบ

ประชาธิปไตย โดยรัฐมีหน้าที่ส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเมือง ตามกฎหมาย (ลิขิต ธีรเวคิน, 2559) การมีส่วนร่วมทางการเมืองสะท้อนการกระทำเชิงกิจกรรม ดังเช่นแนวคิดของ Myron Wiener (2001) ที่กล่าวถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองว่าจะแสดงออก ดังนี้ (1) การกระทำในรูปแบบการสนับสนุนหรือเป็นการกระทำเพื่อเรียกร้องต่อรัฐบาล (2) ความพยายามเพื่อก่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลการในการใช้อิทธิพล ต่อการปฏิบัติงานของรัฐบาลหรือการเลือกสรรผู้นำรัฐบาล (3) การกระทำที่ถูกต้องตามกฎหมายของพลเมือง (4) การกระทำที่มีตัวแทนทางการเมือง (5) สภาพที่บุคคลไม่ต้องการที่จะเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง เพราะเห็นว่า การเข้ามามีส่วนร่วมนั้นไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์กับตัวเองซึ่งแตกต่างจากการเฉยเมยทางการเมือง เป็นการขาดความสนใจต่อการเมืองทั้งสิ้น (6) ผู้ที่เข้าร่วมทางการเมืองจะหมายถึง ผู้กระตือรือร้น หรือผู้ที่มีความตื่นตัวทางการเมืองเป็นพิเศษ (7) การกระทำ ที่มีต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเป็นกิจกรรมที่มีความเป็นสถาบัน และมีการจัดตั้ง นอกจากนั้น ยังรวมไปถึงการกระทำที่เป็นครั้งคราว ซึ่งเกิดขึ้นมาอย่างทันทีทันใด และบีบคั้นความรุนแรง (8) การกระทำที่เป็นความพยายามในการที่จะเข้ามามีอิทธิพลเหนือการปฏิบัติการของราชการ และนโยบายสาธารณะ (9) การกระทำที่มีผลต่อการเมืองในระดับชาติ และการเมืองในระดับท้องถิ่น (10) การกระทำทางการเมือง เหมือนกับอำนาจร่วมที่เป็นการสร้างความร่วมมือระหว่างกันและส่งผลต่อการเมืองที่สำคัญหลายประการ ผลที่สำคัญประการหนึ่ง คือ การสร้างความชอบธรรมทางการเมือง ให้กับระบบการเมือง เป็นระบบการเมืองที่ได้รับการยอมรับจากประชาชนว่าเป็นระบบที่ถูกต้องเหมาะสมในการดำเนินงานด้านต่างๆ และประชาชนยินยอมอยู่ภายใต้การบังคับบัญชา และถึงแม้ว่าการมีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นการสร้างความชอบธรรมทางการเมืองให้กับรัฐบาลในอีกด้านหนึ่ง การมีส่วนร่วมทางการเมืองก็เป็นการทำลายความชอบธรรมทางการเมืองของรัฐบาลได้เช่นเดียวกัน เพราะเมื่อประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองที่แสดงออกถึงการวิพากษ์วิจารณ์ คัดค้าน หรือต่อต้านการดำเนินนโยบาย หรือกิจกรรมของรัฐบาล เช่น การเขียนจดหมายถึงบรรณาธิการหนังสือพิมพ์แสดงทัศนะทางการเมือง หรือความคิดเห็นที่มีต่อรัฐบาล ซึ่งถือเป็นการมีส่วนร่วมในระดับง่ายไปจนถึงการมีส่วนร่วมในระดับสูง และมีผลต่อเสถียรภาพของรัฐบาลเป็นอย่างสูง คือ การเดินขบวนประท้วง หากการมีส่วนร่วมทางการเมืองเกิดขึ้นอย่างกว้างขวางในหมู่ประชาชน โดยเฉพาะการมีส่วนร่วมในรูปแบบไม่ปกติ แต่ระบบการเมืองนั้นยังไม่สามารถสร้างสถาบันทางการเมืองต่างๆ ให้มีประสิทธิภาพหรือพัฒนาขีดความสามารถอย่างเพียงพอ ทำให้ไม่สามารถรับมือกับการขยายตัวของการมีส่วนร่วมได้ อาจส่งผลต่อเสถียรภาพของรัฐบาลหรือระบบการเมืองได้ (ธีราพร ทวีธรรมเจริญ, 2563) โดยลักษณะของการมีส่วนร่วมทางการเมือง นั้นถือเป็นการที่พลเมืองเข้าไปมีส่วนในทางการเมืองโดยมีเป้าหมายที่จะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้แทนและเจ้าหน้าที่ของรัฐในกระบวนการนโยบายสาธารณะ ทั้งนี้กิจกรรมที่กล่าวมานั้นอาจเป็นความพยายามที่จะมีอิทธิพลต่อผู้มีอำนาจตัดสินใจทั้งก่อนการตัดสินใจและจะเกิดขึ้นหรือเพื่อเปลี่ยนแปลงการตัดสินใจที่เกิดขึ้นในลักษณะดังนี้ (1) การใช้สิทธิเลือกตั้งในการเลือกตั้งระดับชาติ (2) การลงประชามติ (3) การช่วยรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งแก่พรรคการเมืองหรือผู้สมัคร (4) เป็นสมาชิกพรรคการเมือง (5) เป็นสมาชิกกลุ่มผลประโยชน์หรือกลุ่มกดดัน (6) เข้าร่วมในการเดินขบวนทางการเมือง การประท้วงนัดหยุดงานที่มีเป้าหมายทาง

การเมืองหรือกิจกรรมที่มีลักษณะเดียวกันนี้ ซึ่งมุ่งเป้าหมายให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านนโยบายสาธารณะ (7) อารยะขัดขืน (Civil disobedience) ในรูปแบบต่างๆ เช่น ปฏิเสธการจ่ายภาษี หรือปฏิเสธการเกณฑ์ทหาร (8) ดำรงตำแหน่งเป็นคณะกรรมการที่ปรึกษาของรัฐบาล (9) ดำรงตำแหน่งเป็นคณะกรรมการสภาผู้บริโภคนอกในกิจการรัฐวิสาหกิจ (10) การเข้าไปเกี่ยวข้องข้องในการดำเนินนโยบายทางสังคมในฐานะที่เป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (11) การแสดงออกของชุมชนในรูปแบบต่างๆ เช่น ความตระหนักในประเด็นผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อม (นิศานาจ โสภภาพล, 2559)

การแสดงบทบาทความเป็นประชาธิปไตยในประเทศไทย เริ่มต้นเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงการปกครองในวันที่ 24 มิถุนายน 2475 ถือเป็นปฐมฤกษ์ในการปกครองประเทศตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข เป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนผู้เป็นเจ้าของประเทศเข้าไปมีบทบาทในการกำหนดทิศทางของประเทศตัวเองทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยที่อำนาจจอธิปไตย อันเป็นอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ โดยประชาชนจะใช้อำนาจออกกฎหมายผ่านรัฐสภาใช้อำนาจบริหารผ่านรัฐบาลและใช้อำนาจตุลาการผ่านศาล จนทำให้ระบอบประชาธิปไตยเป็นระบอบการปกครองในอุดมคติของหลายๆ ประเทศ (ทินพันธ์ นาคะตะ, 2553) โดยผู้ที่มีบทบาทในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ที่สำคัญของประเทศ จำเป็นจะต้องได้รับความไว้วางใจจากประชาชนในการเข้ามาบริหารประเทศ พิชาย รัตนดิถ ฦ ฎุเกีต (2561) กล่าวว่า การออกมาใช้สิทธิเลือกตั้ง เป็นการแสดงออกในลักษณะของการมีส่วนร่วมทางการเมืองที่แทบไม่ต้องลงทุนด้านแรงงานหรือกำลังทรัพย์ แต่การที่คนไม่ออกไปใช้สิทธินั้นอาจเกิดจากความเบื่อหน่ายต่อสถานการณ์บ้านเมือง ซึ่งเต็มไปด้วยความขัดแย้ง แย่งชิงผลประโยชน์และแตกแยกกันเองของนักการเมือง จึงไม่อยากเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมือง แม้ว่าจะมีกฎหมายเป็นตัวกำหนดบทบาทของประชาชนไว้อย่างชัดเจน ไม่เว้นแม้แต่ในประเทศประชาธิปไตยที่ก้าวหน้าในโลกตะวันตกอย่างเช่น สหรัฐฯ ที่พบว่าตัวเลขการไปใช้สิทธิเลือกตั้งลดต่ำลงมากขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากมีปัจจัยอื่น (Letki, 2003) เช่น (1) ระดับการศึกษา (2) ขนชั้นทางสังคม (3) ความคิด ความเชื่อทางการเมือง (4) ความรู้สึกที่ตนเองสามารถก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองได้ บุคคลที่เข้ามีส่วนร่วมทางการเมืองหลายคนมีความรู้สึกที่ตนเองสามารถที่จะสร้างความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองให้เกิดขึ้นได้จึงเห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องเข้ามีส่วนร่วมทางการเมืองขณะที่หากวางเฉยไม่สนใจใยดีต่อสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในระบบการเมือง ไม่เพียงจะไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงใดๆ แล้ว อาจจะทำให้เกิดผลในทางลบต่อสังคม ซึ่งย่อมหมายรวมถึงตนเองที่ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมนั้นด้วย โดยเฉพาะการเข้าไปมีส่วนร่วมกำหนดความต้องการของชุมชน การนำเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาชุมชน ตลอดจนการคัดเลือกวิถีปฏิบัติ ปัจจัย เงื่อนไข และกระบวนการสื่อสารที่ชัดเจนในโครงการที่ส่งผลให้ชุมชนได้รับการพัฒนาคุณภาพชุมชนที่ดีขึ้น ความรู้สึกถึงพลังอำนาจในการตัดสินใจกำหนดชะตาชีวิตของชุมชนได้ด้วยชุมชนเอง (ถวิลวดี บุรีกุล และคณะ, 2557)

จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงปัญหาและมีความสนใจที่จะศึกษาการกล่อมเกลางานทางสังคมกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง เพื่อเสริมสร้างการมีส่วนร่วมทางการเมือง และการพัฒนาของประเทศตามลำดับ

วัตถุประสงค์การวิจัย

- เพื่อศึกษาการกล่อมเกลாதงสังคมของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี
- เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี
- เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการกล่อมเกลาทงสังคมที่กับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การกล่อมเกลาทงสังคมที่กับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี” ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและขนาดตัวอย่าง

ประชากร (Population) ได้แก่ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จำนวน 77,621 คน เทศบาลตำบลปทุม จำนวน 8,601 คน เทศบาลตำบลขามใหญ่ จำนวน 31,788 คน และเทศบาลตำบลอุบล จำนวน 4,840 คน รวมทั้งสิ้น 122,850 คน (ที่มา: สรุปลานวนประชากร บ้าน และผู้มีสิทธิเลือกตั้ง จังหวัดอุบลราชธานี

กลุ่มตัวอย่าง (Sample) ขอบเขตด้านกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้การใช้สูตรการคำนวณของ ทาโร ยามานะ (Taro Yamane, 1973; อ้างถึงใน อรุณ จิรวัดน์กุล, 2557) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% โดยใช้ความคลาดเคลื่อนในการสุ่ม 5% จะได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 398.70 คน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเท่ากับ 400 คน และจะทำการสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน และอาชีพ

ตอนที่ 2 การกล่อมเกลาทงสังคม ประกอบด้วยครอบครัว, กลุ่มเพื่อน, สถาบันการศึกษา, กลุ่มอาชีพ, สื่อมวลชน และองค์กรศาสนา

ตอนที่ 3 การมีส่วนร่วมทางการเมือง ประกอบด้วย การไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง, การเข้าไปร่วมกับกิจกรรมของพรรคการเมือง, การเป็นผู้มีบทบาทในชุมชน, การติดต่อกับทางราชการ และการเป็นผู้สื่อสารทางการเมือง

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเพื่อให้ทราบลักษณะพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistic) การแจกแจงค่าความถี่ (Frequency) และหาค่าร้อยละ (Percentage)

3.2 วิเคราะห์การกล่อมเกลாதงสังคม กับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และความคลาดเคลื่อน

3.3 ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการกล่อมเกลาทงสังคมกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's correlation coefficient)

ผลการวิจัย

จากการศึกษา การกล่อมเกลาทงสังคมกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี สรุปผลในประเด็นต่อไป

1. การกล่อมเกลาทงสังคมของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี สามารถสรุปผลได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการกล่อมเกลาทงสังคมของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี

การกล่อมเกลาทงสังคม	\bar{X}	S.D.
1. ครอบครัว	4.36	0.49
2. กลุ่มเพื่อน	4.54	0.51
3. สถาบันการศึกษา	4.38	0.36
4. กลุ่มอาชีพ	4.33	0.38
5. สื่อมวลชน	4.34	0.39
6. องค์กรศาสนา	4.31	0.33
รวม	4.38	0.41

จากตารางที่ 1 การกล่อมเกลาทงสังคมของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.38$, S.D.= 0.41) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ กลุ่มเพื่อน ($\bar{X}=4.54$, S.D.=0.51) รองลงมาคือ สถาบันการศึกษา ($\bar{X}=4.38$, S.D.= 0.36) และน้อยที่สุดคือ องค์กรศาสนา ($\bar{X}=4.31$, S.D.= 0.33)

2. การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี สามารถสรุปผลได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี

การมีส่วนร่วมทางการเมือง	\bar{X}	S.D.
1. การไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง	4.26	0.43
2. การเข้าไปมีส่วนร่วมกับกิจกรรมของพรรคการเมือง	4.28	0.37
3. การเป็นผู้มีบทบาทในชุมชน	4.26	0.38
4. การติดต่อกับทางราชการ	4.26	0.37
5. การเป็นผู้สื่อสารทางการเมือง	4.31	0.35
รวม	4.27	0.38

จากตารางที่ 2 การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.27$, S.D. = 0.38) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ การเป็นผู้สื่อสารทางการเมือง ($\bar{X} = 4.31$, S.D. = 0.35) รองลงมาคือ การเข้าไปมีส่วนร่วมกับกิจกรรมของพรรคการเมือง ($\bar{X} = 4.28$, S.D. = 0.37) และน้อยที่สุด คือ การไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง, การการเป็นผู้มีบทบาทในชุมชน และการติดต่อกับทางราชการ ($\bar{X} = 4.26$, S.D. = 0.46, 0.38 และ 0.37)

3. ความสัมพันธ์ระหว่างการกล่อมเกลாதงสังคมที่กับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี สามารถสรุปผลได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ความสัมพันธ์ของการกล่อมเกลาทงสังคมที่กับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี

การกล่อมเกลาทงสังคม	การมีส่วนร่วมทางการเมือง			
	Pearson Correlation	Sig (2-tailed)	ทิศทาง	ระดับความสัมพันธ์
1. ครอบครัว	.732**	.000	เดียวกัน	มาก
2. กลุ่มเพื่อน	.859**	.000	เดียวกัน	มากที่สุด
3. สถาบันการศึกษา	.538**	.000	เดียวกัน	น้อย
4. กลุ่มอาชีพ	.451**	.002	เดียวกัน	น้อย
5. สื่อมวลชน	.681**	.000	เดียวกัน	ปานกลาง
6. องค์กรศาสนา	..564**	.000	เดียวกัน	น้อย

จากตารางที่ 3 ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบการกล่อมเกลாதงสังคมกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันในระดับน้อยถึงมากที่สุด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่า r ระหว่าง .451-.859

อภิปรายผล

จากการศึกษา การกล่อมเกลாதงสังคมกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี มีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. การกล่อมทงสังคมของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ กลุ่มเพื่อน รองลงมาคือ สถาบันการศึกษา และน้อยที่สุด คือ องค์กรศาสนา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การกล่อมเกลาทงสังคมนั้น เป็นกระบวนการส่งผ่านการเรียนรู้ แนวคิด ค่านิยม การกระทำ พฤติกรรมทงสังคม ตลอดจนวัฒนธรรมทงสังคมของบุคคลและกลุ่มบุคคล หรือจากรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่งไปยังสมาชิกในสังคม เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และปฏิบัติกันอย่างเป็นกระบวนการต่อเนื่องและดำรงอยู่ได้ สอดคล้องกับ ปาหาณี ฐิติวัฒนา (2564), Almond & Powell (1980), พงุทธิสาน ชุมพล (2557) และวัลลภ ลำพาย (2561) ที่ได้กล่าวถึงองค์กรที่มีบทบาทต่อการกล่อมเกลาทงสังคม คือ (1) ครอบครัว เป็นกระบวนการกล่อมเกลาทงสังคมเรียนรู้ขั้นปฐมภูมิของบุคคล โดยในวัยเด็กบุคคลจะเริ่มเรียนรู้มาในเบื้องต้น ซึ่งจะส่งผลต่อบทบาทและความคิดทงสังคมของบุคคลต่อไป อิทธิพลที่สำคัญของครอบครัวคือ การสร้างทัศนคติต่ออำนาจ กล่าวคือ ถ้าภายในครอบครัวมีลักษณะการตัดสินใจร่วมกัน จะส่งผลต่อความรู้สึก มีความสามารถทงสังคมและนำไปสู่การมีส่วนร่วมทงสังคมในอนาคต (2) กลุ่มเพื่อน มีความสำคัญทงอ้อมในการขัดเกลาทงสังคมของบุคคลกฎเกณฑ์ระเบียบข้อบังคับบางอย่างบุคคลจำต้องทำ เพื่อให้กลุ่มเพื่อนยอมรับ เช่น การเล่นเกม กลุ่มเพื่อนสอนให้บุคคลรู้จักอะลุ่มอะหล่วยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สอนให้รู้จักรับผิดชอบร่วมมือในกิจกรรมร่วมกัน นอกจากนี้กลุ่มเพื่อนยังมีสภาพเหมือนตาบสองคม กล่าวคือมีผลในการช่วยถ่วงดุลคุณค่าและวิธีการระเบียบกฎเกณฑ์ที่ผู้ใหญ่ต้องการให้ได้ (3) สถาบันการศึกษา โรงเรียนจะมีบทบาทสำคัญในการให้ความรู้แก่เด็กและเยาวชนในลักษณะที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการศึกษาสมัยใหม่ที่เด็กทุกคนต้องเข้าโรงเรียน รัฐบาลจะใช้โรงเรียนเป็นเครื่องมือในการกล่อมเกลาทงสังคม (4) กลุ่มอาชีพ เมื่อบุคคลผ่านพ้นการศึกษาจากโรงเรียน จะเริ่มประกอบอาชีพเลี้ยงตัวเอง บุคคลจะพบเพื่อนร่วมงานตามแต่อาชีพของตน ซึ่งมีระเบียบวิธีการแตกต่างกันออกไป บุคคลจำต้องเรียนรู้และรับไว้หากต้องการอยู่ในกลุ่มนั้น ความเป็นสมาชิกในกลุ่มอาชีพใดอาชีพหนึ่งเป็นเวลานาน อาจทำให้บุคคลผู้นั้นมีอุปนิสัยใจคอ ทัศนคติ ความต้องการของชีวิตแตกต่างไปจากที่เคยได้รับการฝึกฝนอบรมมาในระยะต้นของชีวิตก็ได้ (5) สื่อมวลชนจึงเป็นแหล่งที่ให้การขัดเกลาทงสังคมทั้งทงตรงและทงอ้อมอย่างมีคุณค่าและมีโทษด้วย โดยทั่วไปแล้วสื่อมวลชนเป็นแหล่งที่ให้สาระและข่าวสารเพื่อประโยชน์แก่การดำรงชีวิต การตัดสินใจ การคาดหวังต่อชีวิตของบุคคล และ (6) องค์กรศาสนา ศาสนาสนองความต้องการส่วนตัวของบุคคลในด้านการอยากรู้อยากเห็น การ

แสวงหาสิ่งที่เป็นสาระในชีวิต และการแสดงออกทางอารมณ์ ส่วนหน้าที่ต่อสังคมมีหลายประการใน ส่วนของการขัดเกลาทางสังคม สถาบันทางศาสนาจะช่วยให้บุคคลมีการเรียนรู้เพื่อปรับตัวให้ สอดคล้องกับบรรทัดฐาน และค่านิยมในสังคม และช่วยให้บุคคลมีอุดมคติในการดำรงชีวิตการขัด เกลาทางสังคมโดยผ่านองค์กรทางศาสนา สอดคล้องกับงานวิจัยของ Langton (1969) และ Craig et al (1990) ซึ่งให้เห็นว่าปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ลักษณะครอบครัว (Family Structure) หลักสูตร การเรียน (School Curriculum) กลุ่มเพื่อน (Peer Group) มีอิทธิพลต่อลักษณะส่วนบุคคล ทางการเมือง (Political Personality) และทัศนคติทางการเมือง (Political Attitude) สิ่งเหล่านี้มี ผลทำให้เกิดความรอบรู้ทางการเมือง (Political Efficacy) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Katanial & Javaid (2017) ในประเทศปากีสถาน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับพรรคดี ผ่องแผ้ว และ สายทิพย์ สุกติพันธ์ (2556) ได้อธิบายไว้อย่างสอดคล้องกันว่า กระบวนการกล่อมเกลาในการเรียนรู้ ทางการเมืองเป็นกระบวนการที่บุคคลได้มาซึ่งความโน้มเอียงทางการเมืองต่างๆ อันได้แก่ ความรู้ หรือความเชื่อ ทัศนคติและความรู้สึก ค่านิยมที่เกี่ยวกับระบบการเมือง กระบวนการกล่อมเกลาใน การเรียนรู้ทางการเมืองนี้อาจเป็นการรักษาและส่งผ่านหรือแปลงรูปหรือสร้างความโน้มเอียงทาง การเมืองเหล่านั้น นอกจากนี้ วรรณธรรม กาญจนสุวรรณ (2563) ได้กล่าวถึง กระบวนการกล่อม เกลาทางสังคมว่าเป็นกระบวนการที่มีจุดประสงค์เพื่อจะทำให้สมาชิกในสังคมนั้นรับเอาวัฒนธรรม ทางสังคมหนึ่งๆ ไปใช้ โดยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการกล่อมเกลาทางสังคมที่เป็นการอบรม สั่ง สอน สืบต่อ ถ่ายทอด การศึกษา เรียนรู้ และพฤติกรรมต่างๆ ของสมาชิกในสังคมอันหมายถึงการ สั่งสอนสมาชิกในด้านต่างๆ ทั้งทางด้านครอบครัว เศรษฐกิจ อนามัย ศาสนา นันทนาการ ภาษา และการสื่อสาร การศึกษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภูมิปัญญา รวมถึงเรื่องการเมือง และสัญญา สัญญาวิวัฒน์ (2560) แสดงในชื่ออื่น เรียกว่า การขัดเกลาทางการเมือง โดยให้ความหมายไว้ว่า กระบวนการที่บุคคลได้มีความรู้หรือความคุ้นเคยกับระบบสังคมและกระบวนการที่กำหนดลักษณะ ทางสังคม การทำความเข้าใจเกี่ยวกับสังคมของบุคคล ตลอดจนลักษณะที่บุคคลมีปฏิภิกิริยาหรือ ความรู้สึกต่อปรากฏการณ์ทางสังคม

2. การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี โดยภาพรวมอยู่ ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ การเป็นผู้สื่อสารทางการเมือง รองลงมาคือ การเข้าไปมีส่วนร่วมกับกิจกรรมของพรรคการเมือง และน้อยที่สุด คือ การไป ลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง, การการเป็นผู้มีบทบาทในชุมชน และการติดต่อกับทางราชการ ทั้งนี้เป็น เพราะว่าการมีส่วนร่วมทางการเมืองประชาธิปไตยคือ การที่ให้ประชาชน สมาชิกในกลุ่มหรือผู้แทน กลุ่มเข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งของนโยบายหรือการประกอบกิจกรรมในด้าน ต่างๆ เช่น ด้านการไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ด้านการเข้าไปมีส่วนร่วมกับกิจกรรมทางการเมือง ท้องถิ่น ด้านการเป็นผู้มีบทบาทในชุมชน ด้านการติดต่อกับราชการและด้านการเป็นผู้สื่อสาร ทางการเมือง เป็นต้นเมือง สอดคล้องกับ Barber (1972), Almond & Power (1976), Mibrath (1971), สิริพัฒน์ ลากิจตร (2560), พงษ์สวัสดิ์ อักษรสวัสดิ์ (2560), ภูสิทธิ์ ชันติกุล (2563) และ รังสิวุฒิ ชำนาญงาม (2554) ที่กล่าวว่า การมีส่วนร่วมทางการเมืองในวิถีประชาธิปไตย หมายถึง กิจกรรมในลักษณะต่างๆ ที่ประชาชนเข้าไปเกี่ยวข้องโดยเจตนาหรือไม่เจตนา จะโดยสมัครใจ

หรือไม่สมัครใจ จะโดยตรงหรือทางอ้อมก็ได้ เพื่อจะเข้าไปมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจการกำหนดนโยบายและการปฏิบัติงานของรัฐบาลหรือฝ่ายบริหารทั้งในระดับชาติ และระดับท้องถิ่น ในบทบาทและการมีส่วนร่วมทางการประกอบด้วย (1) การไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง หมายถึง ประชาชนออกเสียงลงคะแนนการเลือกตั้งที่เกิดขึ้นอยู่เป็นประจำในการปกครองระบอบประชาธิปไตยตั้งแต่ระดับท้องถิ่น จนถึงระดับชาติ (2) การเข้าไปมีส่วนร่วมกับกิจกรรมของพรรคการเมือง หมายถึง ประชาชนเข้าร่วมในพรรคการเมืองทั้งในช่วงระหว่างการเลือกตั้ง การรณรงค์หาเสียง การสนับสนุนพรรคการเมือง การชักชวนให้ประชาชนลงคะแนนแก่พรรคหรือผู้สมัครที่ตนชอบ การลงสมัครรับเลือกตั้ง การเข้าร่วมประชุมทางการเมือง (3) การเป็นผู้มีบทบาทในชุมชน คือ ประชาชนร่วมกันขึ้นมาเพื่อทำงานร่วมกับกลุ่มที่ทำงานเกี่ยวกับสังคม และติดต่อกับทางราชการในเรื่องที่เกี่ยวกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมแล้วร่วมกันแก้ไขปัญหาเหล่านั้น (4) การติดต่อกับทางราชการ หมายถึง ประชาชนติดต่อที่เป็นกิจกรรมเฉพาะบุคคล เช่น ติดต่อในเรื่องภาษีโรงเรือน ทำถนน การตรวจสอบความมั่นคงทางสังคม การติดต่อเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมที่มีผลกระทบต่อส่วนรวมเพื่อขอให้ทางราชการปรับปรุงแก้ไข และ (5) การเป็นผู้สื่อสารทางการเมือง คือ ประชาชนมีส่วนร่วมในการติดตามรับฟังข่าวสารทางการเมืองจากวิทยุ โทรทัศน์ วารสาร หนังสือพิมพ์ต่างๆ การติดตามข่าวสารการเมืองจากห้วคະແນนหรือนักรการเมือง การติดตามข่าวสารจากหน่วยงานที่มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการเมือง การให้ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับการเมืองแก่เพื่อนในชุมชนที่อาศัยอยู่ และการเข้าร่วมแก้ปัญหาทางการเมือง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภูสิทธิ์ ชันติกุล (2563) ศึกษาแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร มีส่วนร่วมทางการเมืองในภาพรวมอยู่ในระดับต่ำ ส่วนรายด้านพบว่าประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองเพียง 2 ระดับเท่านั้น ได้แก่ ระดับปานกลาง และต่ำ ซึ่งรายด้านที่อยู่ระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านการใช้สิทธิเลือกตั้ง ด้านการติดตามข่าวสารทางการเมือง และด้านการสนทนาเรื่องการเมือง ส่วนรายด้านที่อยู่ระดับต่ำ ได้แก่ ด้านการชุมนุมทางการเมือง ด้านการติดต่อกับนักรการเมือง และด้านการเข้าร่วมทำกิจกรรมทางการเมืองกับพรรคการเมืองและกลุ่มทางการเมืองต่างๆ ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ และสถานภาพ ปัจจัยทางสังคม และเศรษฐกิจ ได้แก่ อาชีพ การเป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคม บทบาทหน้าที่ในครอบครัว และบทบาทหน้าที่ในชุมชน ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางการเมือง ได้แก่ การรับรู้ข่าวสารทางการเมือง และการพัฒนาทางการเมือง ปัจจัยทางจิตวิทยาทางการเมือง ได้แก่ ความสนใจทางการเมือง พฤติกรรมทางการเมือง และการกล่อมเกลางทางการเมือง ส่วนปัจจัยที่สามารถพยากรณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนมีจำนวน 4 ตัว เรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ ความสนใจทางการเมือง การรับรู้ข่าวสารทางการเมือง ค่านิยมพื้นฐานทางการเมืองแบบประชาธิปไตย และสภาพแวดล้อมทางการเมือง ส่วนรูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร พบว่าประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นลักษณะลำดับขั้นฐานเจตีย์ ซึ่งเปรียบได้ว่าการเป็นฐานเจตีย์นั้นทำให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้ก่อนส่วนอื่นๆ มากที่สุด และเข้าถึงง่ายที่สุด โดยเปรียบเทียบเห็นว่ากิจกรรมทางการเมืองที่ประชาชนมีส่วนร่วมมากที่สุด และเข้าถึงง่ายที่สุด นั้นจะเป็นฐานของ

การสร้างประชาธิปไตย ซึ่งกิจกรรมที่ประชาชนเข้าถึงมากที่สุด ได้แก่ รูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยไปเลือกตั้งผู้แทนท้องถิ่น หรือ ส.ส. หรือ ส.ว. นั้นเอง ทั้งนี้ผลการวิจัยยังพบประเด็นที่น่าสนใจคือประชาชนพร้อมที่จะเลือกไม่เข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองใดๆ เลยหากกิจกรรมทางการเมืองนั้นไม่ได้มีการบังคับโดยกฎหมาย

3. ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบการกล่อมเกลாதงสังคมกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันในระดับน้อยถึงมากที่สุด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่า r ระหว่าง .451-.859 ทั้งนี้จะเป็นเพราะว่า การกล่อมเกลาทงสังคมเป็นกระบวนการเปลี่ยนผ่านที่เปลี่ยนบุคคลในระยะยาวเกี่ยวกับความสนใจและความผูกพันทางการเมือง รูปแบบการกล่อมเกลาทงสังคมจึงแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่ (1) การกล่อมเกลาทงสังคมแนวตั้ง ประกอบด้วย พ่อแม่ เป็นตัวแบบ หรือรูปแบบพฤติกรรมทางการเมือง และทัศนคติ ให้แก่ลูก (Wasburn et al, 2017) สถาบันการศึกษา ได้รับการกล่อมเกล่าผ่านหลักสูตรการศึกษาทงสังคม (Callahan & Muller, 2013) ในระดับมหาวิทยาลัย ได้รับการกล่อมเกลาทงสังคมผ่านเอกสารประกอบการเรียน (Couse Material) และ (2) การกล่อมเกลาทงสังคมในแนวนอน ประกอบด้วย กลุ่มเพื่อนบุคคลมักจะทำสร้งสรค์กับเพื่อนที่มีอายุเดียวกันในระยะเปลี่ยนผ่านเป็นผู้ใหญ่มากกว่าพ่อแม่ ซึ่งเป็นระยะเปลี่ยนผ่านทางการเมือง การกล่อมเกลาทงสังคมแนวนอน บุคคลจะเข้าร่วมในกลไกการพัฒนาทักษะภาคพลเมือง ความรู้ และการแสดงตัวตนกับสมาคมเพื่อนหรือองค์กรของโรงเรียน (McFalland & Thomas, 2006) สมาคมเพื่อนอาจเป็นตัวกระตุ้นในการแสดงออกทางการเมือง (Political Action) นอกจากนี้ บุคคลอาจเข้าร่วมกับกิจกรรมของกลุ่มคนชั้นรากหญ้า เพื่อเสาะหาการเข้าร่วมกับกลุ่มรายได้ต่ำ ความเสมอภาคด้านสุขภาพ สิ่งแวดล้อมหรือความยุติธรรม (Akiva et al, 2017) กลุ่มผู้ใหญ่ และกลุ่มจัดการก็มีการพัฒนาขยายกว้างมากขึ้นในแต่ละประเทศที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการเมือง และคำแนะนำหรือสร้างความอยู่ดีกินดีของชุมชน (Valladares et al, 2020) สอดคล้องกับงานวิจัยของกฤษชพลณ์ บุญครอง และศิวัช ศรีโสภา (2562) ที่ได้ค้นพบว่า การตื่นตัวทางการเมืองของกลุ่มประชาชนเป็นผลจากสถาบันกล่อมเกลาทงสังคม มาตั้งแต่สถาบันครอบครัวไปจนถึงการสื่อสาร โดยเฉพาะการได้รับข้อมูลข่าวสาร และการติดตามความเคลื่อนไหวทางการเมืองที่ช่วยให้ประชาชนตื่นตัวทางการเมือง ซึ่งแม้จะยังมีระดับน้อยถึงปานกลางอยู่ในขณะนี้ก็ตาม แต่หากเข้าร่วมกิจกรรมมากขึ้นย่อมนำไปสู่การสร้างความเข้าใจได้ชัดเจนยิ่งกว่า เพียงการรับฟัง หรือการติดตามปัญหา แต่ไม่สามารถช่วยให้ค้นพบความจริงทางการเมืองได้ นอกจากนี้แล้ว ยังมีผลวิจัยที่ค่อนข้างจะขัดแย้งและมีบางส่วนคล้ายกันกับผลวิจัยของ เปรมศักดิ์ แก้วมรกฏ (2561) ที่ค้นพบ การแสดงบทบาทของแต่ละสถาบันในสังคม ที่ส่งผลต่อการรับรู้และความเข้าใจทางการเมืองของกลุ่มคนรุ่นใหม่ ที่เป็นแต่เพียงเปลือกนอก เช่น การให้ความรู้ทางการเมืองของโรงเรียน และหน่วยงานของรัฐ โดยเฉพาะกับหน่วยงานระดับท้องถิ่น ที่มักแสดงออกไปในทางที่ไม่ถูกต้อง เช่น การแสดงปัญหาทุจริต และความไม่รับผิดชอบต่อการพัฒนาสังคม อันส่งผลให้เกิดค่านิยมที่ไม่ถูกต้อง แล้วส่งผลให้การตื่นตัวทางการเมืองของเยาวชน น้อยกว่าปกติ ประกอบกับสภาพปัญหาการมอมเมาของสังคม การแพร่ระบาดของยาเสพติด ไปจนถึงการทุจริตของเจ้าหน้าที่ ซึ่งกระทบต่อการแสดงความคิดเห็น

ของเยาวชนนั้นอาจได้รับอันตรายได้ แล้วส่งผลให้มีระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองน้อย แต่อย่างไรก็ตาม ผลวิจัยนี้ ยังคล้ายกับข้อค้นพบของงานวิจัย นันทพัทธ์ ชัยโฆษิตกริรมย์ (2559) ที่ได้ค้นพบเกี่ยวกับ ปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลกระทบต่อระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนนั้น มักสัมพันธ์กับระดับรายได้ และรูปแบบของการดำรงชีวิตประจำวัน ซึ่งมักมีสภาพเป็นไปตามรูปแบบหรือกระบวนการที่รัฐกำหนด เช่น กฎหมาย หรือกฎระเบียบของสังคม ซึ่งส่งผลให้แต่ละชุมชนต่างกระตือรือร้นให้หน่วยงานรัฐรับฟังปัญหา และการเปิดกว้างในการรับฟังทุกความเห็น ตลอดจนการร่วมมือกันขจัดความขัดแย้ง ด้วยการหาข้อสรุปที่ยอมรับได้ของทุกกลุ่มประชาชน ทั้งนี้อาจจำเป็นต้องมีการพัฒนาธรรมาณูของแต่ละชุมชน ไว้สำหรับการกำหนดวิถีชุมชน ทั้งในทางทฤษฎีและปฏิบัติ กล่าวคือ ทุกชุมชน หรือแต่ละสังคมมีรูปแบบการดำรงชีวิตเป็นของตนเอง ซึ่งเท่ากับ มีผลวิจัยที่ให้การสนับสนุนเกี่ยวกับ สิทธิมนุษยชน หรือความเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกันของประชาชนทุกคน โดยปราศจากการละเว้น

องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษา

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานีนั้นประกอบด้วย การทำกิจกรรมสาธารณะ การทำความเข้าใจเกี่ยวกับ อิทธิพลของอำนาจการเมือง และการมีแนวคิดทางการเมืองเป็นของตนเอง ที่ช่วยให้เกิดการรับรู้ข้อมูล หรือข่าวสาร และการเคลื่อนไหวทางการเมือง ไปจนถึงกลายเป็นกระบวนการหล่อหลอมทางการเมือง หรืออาจพิจารณาได้จาก การกล่อมเกลாதงสังคมของแต่ละคนที่มีอยู่ ซึ่งสามารถส่งผลกระทบได้โดยตรงต่อการเข้าร่วมทำกิจกรรมทางการเมือง ทั้งที่เป็นไปตามแบบแผนหรือประเพณีเดิม เช่น การไปเลือกตั้งหรือแม้แต่รับฟังนักการเมืองแบบไม่ถลำกรอง ไปจนถึงการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเมืองแบบใหม่

เอกสารอ้างอิง

- กฤษชพลณ์ บุญครองและศิวัช ศรีโกคา. (2562). “นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น กับความตื่นตัวทางการเมือง” วารสารด้านการบริหารรัฐกิจและการเมือง. 8(3), 94-119.
- ถวิลวดี บุรีกุล และคณะ. (2557). การมีส่วนร่วมแนวคิด ทฤษฎีและกระบวนการ. กรุงเทพฯ: บริษัทพิมพ์ดี จำกัด.
- ทินพันธ์ นาคะตะ. (2553). ประชาธิปไตยไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ธีราพร ทวีธรรมเจริญ. (2563). “การเรียนรู้วิถีชุมชนจากแนวคิดในทฤษฎีโครงสร้างทางสังคมและทฤษฎีชุมชน. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ปีที่ 40 ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม-มีนาคม 2563. หน้า 104-116.

- นันทพัทธ์ ชัยโชคศิริกรมย์. (2559). “การเมืองในชีวิตประจำวันของประชาชนในพื้นที่ชนบท กรณีศึกษา ในหมู่บ้านภาคกลางแห่งหนึ่ง”. วารสารสหวิทยาการวิจัย ฉบับบัณฑิตศึกษา, 5(1), 54-61.
- นิตานาจ โสภภาพล. (2559). “แนวคิดการเมืองที่ปรากฏในเรื่องสั้นรางวัลพานแว่นฟ้า”. วารสาร มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 7(1), 195-207.
- ปภาณี ฐิติวัฒนา. (2564). *การขัดเกลาทางสังคม*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เปรมศักดิ์ แก้วมรกฏ. (2561). “วัฒนธรรมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของวัยรุ่น ในสังคมพหุวัฒนธรรม กรณีศึกษา อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา”. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยธนบุรี, 12 ฉบับพิเศษ, 217-225.
- พงษ์สวัสดิ์ อักษรสวาสดี. (2560). “สิทธิการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรธรรมชาติ”. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว และ สายทิพย์ สุดดีพันธ์. (2556). *การเมืองของเด็ก กระบวนการสังคมปริทัศน์ทางการเมือง*. กรุงเทพฯ: เจ้าพระยาการพิมพ์.
- พฤทธิสาน ชุมพล. (2557). *ระบบการเมือง: ความรู้เบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 10 ฉบับปรับปรุงเพิ่มเติม. กรุงเทพฯ: โครงการตำราพื้นฐานคณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิชาย รัตนดิถก ณ ภูเกิด. (2561). *ชนชั้นกับการเลือกตั้ง*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิภาษา.
- ภูสิทธิ์ ชันติกุล. (2563). “รูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร”. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- รังสิวุฒิ ชำนาญงาม. (2554). “. “การมีส่วนร่วมทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชนในเขตเทศบาล ตำบลโนนเจริญ อำเภอบ้านกรวด จังหวัดบุรีรัมย์”. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ลิขิต ชีรเวคิน. (2559). “การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนตามรัฐธรรมนูญ”. วารสาร สถาบันพระปกเกล้า, 4(1)
- วรรณธรรม กาญจนสุวรรณ. (2563). “กระบวนการจัดการชุมชนเข้มแข็ง: รูปแบบ ปัจจัยและตัวชี้วัด”. รัฐประศาสนศาสตร์. 8(2), หน้า 119-121.
- วัลลภ ลำพาย. (2561). *เทคนิควิจัยทางสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศรัณยู หมั่นทรัพย์. (2561). *การศึกษาเพื่อสร้างพลเมือง: ฐานรากของการเมืองภาคพลเมือง*. กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า.
- สถิติประชากร จังหวัดอุบลราชธานี. จำนวนประชากรที่มีสถิติเลือกตั้ง ปี พ.ศ. 2564. สืบค้นเมื่อวันที่ 2 มกราคม 2565 จาก <http://www.ubondopa.com/detailone.aspx?id=15199>
- สัญญา สัญญาวิวัฒน์. (2560). *ทฤษฎีสังคมวิทยา เนื้อหาและแนวการใช้ประโยชน์เบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สิรพัฒน์ ลากจิตร. (2560). “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจมีส่วนร่วมของประชาชนในการสนับสนุนการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี”. บัณฑิตวิทยาลัย: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรุณ จิรวัดน์กุล. (2557). *Statistics in analytical research*. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- Akiva, T. Carey, R.L., Cross, A.B., Delale-O’Connor, I. & Brown, M.R. (2017). “Reasons youth engage in activism programs: social justice or sanctuary?” *Journal of Applied Developmental Psychology*, 53, 20-30.
- Almond, G.A & Power, B.G. (1976). *Comparative Politics Today: A World View*. New York: Longman.
- Almond, G.A., & Powell, B.G. (1980). *Comparative political today*. Boston: Little, Brown & Co.Ltd.
- Barber, J. David. (1972). *Citizen politics*. Chicago: Markham.
- Callahan, R.M. & Muller, O. (2013). *Coming of political age: American schools and the civic development of immigrant youth*. New York, Result Sage Foundation.
- Craig, et al. (1990). *The social psychology of organization*. 2nd ed. New York: John Wiley & Sons.
- Katanial & Javaid. (2017). *Interviews: Learning the craft of qualitative research interviewing*. [Online]: Available from: <http://www.sagepub.com/books/prodsec.nav?prodlid=book226688>.
- Langton. (1969). *Human relation in organization*. Chicago : Irwin.
- Letki N. (2003). “Explaining political participation in East-Central Europe: Social Capital, Democracy and the Communist Past. (No.381)”. Centre for the Study of Public Policy. University of Oxford .
- McFarland, D. & Thomas, R. (2006). “Bowling young: How youth voluntary associations influence adult political participation”. *American Sociological Review*, 71(3), 401-425.
- Milbrath, L.W. (1971). *Political participation*. New York: University of Buffalo Press.
- Myron Wiener. (2001). “ Political Participation : Crisis of the Political Process” in *Crisis on Sequences in Political Development*. Princeton: Princeton University Press.
- Taro Yamane. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis*. 3rd Ed. New York: Harper and Row.